

1. fejezet

– Ma este még a gatyádat is elnyerem, Donald Graves!

– Pocsék játékos vagy, Jack Borrow, ne bízz a szerencsédben!

Az utcáról beszűrődő rekedt kiáltásokra, és az azt kísérő röhögésekre, Lucas hátán felállt a szőr. Hiába tudta, hogy csak a kocsisok ugratták egymást a házuk előtti forgatagban, mégis védekezően fonta össze a karjait maga előtt.

Már jó ideje rótt a köröket a társalgó virágmintás szőnyegén; hol a keskeny könyvespolc ismerős kínálatát mustrálta, hol a kandalló tüzét ellenőrizte, hol az utca ismerős látványával nyugtatta folyamatosan zakatoló elméjét. Immár sokadjára figyelte, ahogy a bágyadt, őszi naplementében ember, vagy automaton hajtott konflisok, fiákeres, kocsik döcögtek el a házuk előtt. A környező üzletek és a szomszédos házak kapuinál jómódú hölgyek és urak társalogtak egymással, mellettük szolgálók és munkások rohantak tovább lehajtott fővel, közöttük bicegő koldusok csörgették fémbögréjüket. Az utcai nyüzsgés ismerős ritmussá állt össze és fokozatosan beleolvadt az állóóra sűrű ketyegésébe: *még pár óra*.

A gondolatra Lucas gyorsan behúzta a csipkefüggönyt és újabb kört kezdett a barna kárpitos fotelek körül.

A kellemesen tágas szoba egyetlen, fényesre lakkozott asztalánál Lauren makacs némasággal hajolt a darabjaira szedett ansho doboz fölé. Az apró rugók, csavarok és faelemek kaotikus rendszere minden idegszálát kisimította egészen addig, amíg ikerbátyja ismét el nem haladt mögötte. Bárhogy próbálkozott, testvére ideges jelenlétét – akárcsak a szoba pacsulibúzába vegyült, jellegzetes macskaszagot – nem tudta kizárni. Olyan volt, mintha egy rosszul kalibrált szerkezet járt volna körbe-körbe. Mikor Lucas már harmadjára haladt el mögötte, Lauren egy lassú sóhajjal kihúzta magát és nyomatékosan megköszönte a torkát.

– Mi van?

Bátyja támadó kérdésére Lauren a kezében tartott hosszúcsipesszel bökött fivére feje felé. Lucas azonnal odanyúlt. Megszokott mozdulatokkal tapogatta ki a sötét tincsek közül kikandikáló, barna macskafüleket, majd a kezeit szemrevételezte. Fekete, puha szőr borította a bőrét, ujjai hosszú karmokban végződtek. Ezt látva óvatosan forgatta az ingujját, karmolások nyomait keresve.

– Nem érdekel – legyintett végül Lucas, aranybarna mellényéről nyeglén söpörve le a láthatatlan szőrszálakat.

- Pedig kellene.
- Majd a párbajon foglalkozom vele!
- Szerinted odaengednek a kártyaasztalhoz, ha észre sem veszed magad?

Lauren nyugodt kérdésére Lucas idegesen vakarta meg a tarkóját és dacos némasággal fordult az ablak felé. Karjait ismét összefonta maga előtt, miután nadrágja deréktájékán meglazított egy gombot, hogy az onnan előbukkanó macskafarkával idegesen söpörje a levegőt.

A beállt csendben Lucas ismét élesen hallotta az óra szünni nem akaró ketyegését. A mutatók kattánása, akár a dobókockák, úgy koppantak az emlékeiben. Tisztán emlékezett a pillanatra, amikor a biztosra vett győzelme egycsapásra veszteséggé változott, a kezdeti bohém légkör pedig fojtogató gúnnyá sűrűsödött körülötte. Csalódott dühére olajként ömlött Sir William Fergusson cinikus sajnálata. Lucas-t akkor elöntötte a harag. Átnyúlt a pást felett és karmai előbb hasították fel a Sir karját, minthogy meg tudta volna állítani magát. Mindenki előtt rátámadt Aetherfall egyik legbefolyásosabb politikusára.

Lucas mélyet sóhajtott, de az idegessége mit sem csökkent, ezért újabb kört kezdett a szalonban.

- Azzal, hogy fel-alá járkálsz nem segítesz magadon – vetette oda Lauren, egy apró csavart igazítva a helyére.
- Azzal, hogy egy dobozt boncolsz, te sem segítesz túl sokat!
- Nem boncolok, hanem építek, és ez még mindig jobb annál, mint amit te művelsz.
- Ugyan mi mást tehetnék? – Lucas ledobta magát testvérével szembe és flegmán a szék karfájára könyökölt. – Mondhatom remek érzés, amikor minden arra emlékeztet, hogy alig pár óra múlva az életemért kell kártyáznom!
- Mégis mire számítottál? Rátámadtál egy főnemesre, aki bölcsen elkönyvelte fiatal bolondságnak és még bölcsebben szellemi párbajra hívott fizikai helyett. Valljuk be, továbbra sincs esélyed egy vaddisznóval szemben.

Lucas gúnyosan elfintorodott, de Lauren jelentőségteljes szemöldökhúzása megakadályozta, hogy megcáfolja a kijelentést.

– Ráadásul az elmúlt fél hónapban folyamatosan gyakoroltál, külön tanárhoz jártál. Talán bemesélhetnéd magadnak, hogy ez nem is párbaj, csak egy újabb vizsga – folytatta Lauren, majd egy hirtelen gondolatától vezérelve nyomatékosan nézett fivérére. – Inkább ne legyen vizsga.

– Áh! – legyintett Lucas. – Fergussonban sajnos nincs olyan hajlam, mint az etikett tanárunkban. Különböznék sem mutatnánk jól egymás mellett.

– Valóban. Ezenkívül mit szólna hozzá Ms. Flora, ha megtudná, hogy egy ötvenes szellemvérűre cserélted le? Biztosan megszakadna a szíve.

– Ms. Flora?

– A hölgy, aki két napja igent mondott az udvarlásodra.

– Ja, hogy ő! – Lucas vonásai semmit sem változtak a felismerésre. – Szerintem megértené, ha hirtelen véget vetnék a románcunknak. Fergusson rangban felettünk áll, özvegy és erős befolyással bír a királyi udvarban. Még házasságtöréssel sem tudnának megvádolni.

– Ez nagy szó.

– Ugyanakkor gondolnom kell a megjelenésemre is. Mivel a kishölgygel... Ms. Florával... továbbra is szebb párt alkotok, ezért illő módon megkímélem a csalódástól.

– Mármost *ettől* a csalódástól.

– Senki sem lehet tökéletes – vont vállat Lucas.

– Épp ezért kell másik taktikát kitalálnod az állítólagos *vonzerőd* helyett.

– Drága öcsém, legalább tettesd, hogy mellettem állsz.

– Elvisellek, nem elég?

Lucas csalódottan felnyögött és morogva borult a karfára.

Ismét csend nehezedett rájuk. A lassan kihunyó lángok erőtlenül pattogtak a leégett hasábokon, az alkonyat gyengéd táncot járt az asztalon szétszórt alkatrészekben. Lucas félig lehunyt szemmel, fejét tenyerében támasztva figyelte ikeröccse lassú, megfontolt bütykölését. A monotonitás hangjaira mélyen magába szívta a bútorok lakk- és bőrillatát, amiket már átjárt a kandallópárkányon árválkodó illatszákocska negédes aromája. Az utca zsivaja egyre a sárga, mintás falakon kívül rekedt, megszokott zeneként simulva Lauren mozdulatai alá.

A titkos rekeszekkel bíró kis ládika darabjai sajátos rendszer szerint heverték az asztal különböző pontjain, elszeparált kis csoportokban. Lucas-t ez a kikészítés mindig is egy géptest boncolására emlékeztette, ahol a rosszul működő mechanikát apró részekre szedték, hogy felkutassák a probléma forrását. Ezzel szemben Lauren a folyamat másik végét szerette megfogni, amikor az egymásra ható elemek fokozatosan a helyükre kerültek és a mechanika újra zavartalan működésbe lépett. Gyűlölte darabokban látni azt, ami egész is lehetett.

Erre a gondolatra Lucas tekintete önkéntelenül is az asztal végében álló, hibátlan ansho dobozra siklott. A talpas fakockára emlékeztető imadoboz oldalaira a szellemvérűek Négy Tanítójának egyikét festették, ahogy tanmesébe illő utazást tesz a legendás Hegyi Királyságban. A Bölcs Viharmadár ezen története az önfegyelemről és a türelemről szólt, amit Lucas már annyiszor hallott, hogy lassan az összes benne foglalt intelmet megszegte.

Mégis ez a doboz, a megkopott mintájával és a festés alá rejtett, titkos rekeszeivel egyszerre jelentette a megnyugvást és a múlt kellemetlen emlékeit. Utolsó, egyben maradt családi örökségként nem is várhatott tőle mást, minthogy folyton egy rég porrá égett idillre emlékeztesse.

– Egyébként Mr. Redsmith hamarosan látogatást tesz nálunk.

– Ó! – Lauren váratlan kijelentése azonnal visszahúzta Lucas-t a jelenbe. Csak ekkor vette észre, hogy a szemöldökét fájón húzta össze. – Vajon mit akarhat tőlünk a kivételesen jó, Mr. Redsmith?

– Ezt neked kell tudnod. Csak a látogatását üzente meg, de nem adta meg az okát. – Lauren letette a csipeszt és összefűzött karjaira dőlt. Úgy nézett a bátyjára, mint aki vallomást akar kicsikarni a másiktól. – Elmondod végre mi történt tegnap?

– Mire gondolsz?

– Egész nap fel-alá járkálsz, mint egy felhúzható játék, zaklatottabb vagy, mint bármelyik párbajod előtt és a felkészítőd váratlanul látogatóba jön.

Lucas fivéréhez hasonlóan az asztalra könyökölt, szája fölényes mosolyra görbült.

– Nem is tudom, drága öcsém. Talán azért vagyok ideges, mert a Kísértetházban őrzött vagyonunk, a hírnevünk és az ott betöltött rangunk mind a ma esti lapjárástól függ? Lehet azért is ideges vagyok, mert ha veszítek az egész ügy a nénikénk fülébe jut és az utcára dob minket?

– Legfeljebb csak téged.

– A párbajsegédem vagy.

Lauren bosszúsan megigazította a szemüvegét és egy illetlen ciccegés hagyta el a száját.

– Egyéb kérdés? – támasztotta meg az állát Lucas.

– Miért is látogat meg minket Mr. Redsmith?

– Kell különösebb ok, hogy a felkészítóm meglátogassa szerény hajlékunkat a párbaj előtt?

– Kétlem, hogy csak sok szerencsét kívánna. Tegnap hamarabb értél haza a szokottnál és most is dobolsz az asztalon.

A megfigyelésre Lucas azonnal abbahagyta az önkéntelen mozdulatot. Egy kis ideig hallgatott, majd amikor megint dobolni kezdett megadóan lehunyta a szemét és a háttámlának dőlt.

– Redsmith szerint ma este veszíteni fogok.

– Miért? – Lauren eddig szigorú álcája megrepedt. Olyan hirtelen tette fel a kérdést, hogy Lucas-nak szemernyi kétsége sem maradt afelől, hogy az öccse igenis aggódik érte.

– Mert szerintem gyorsan tanulok, de nem elég gyorsan ahhoz, hogy legyőzzem Fergusson.
– A következő pillanatban idegesen csapott a szék karfájára, majd felállt és újabb kört írt le a szobában. – Mindent megtanultam, amit mondott, vagy mutatott! Na jó, leginkább csak azt amit mutatott, de annak elégnek kellett volna lennie!

– Csaltál is?

– Evidens – állt meg Lucas egy pillanatra, mint aki nem érti ez hogy lehet kérdés. – Minden korábbi trükköt bevettem, de Redsmith folyamatosan rajtakapott. Itt megjegyezném, hogy kezdek kételkedni abban, hogy csak egy hivatali titkár lenne.

– Mr. Redsmith nagyon jó játékos, amikor bemutattalak titeket az operabálon ezt ki is hangsúlyoztam.

– Miután kettőnk közül én játszom többet, nem róhatod fel, hogy akkor nem tudtalak komolyan venni.

– Attól, hogy nem szeretek kártyázni, még nem jelenti azt, hogy nem értek hozzá.

– Hm, ez igaz – támaszkodott meg a fotel háttámláján Lucas. – Meglepően jól haladsz a család többi tagjához képest, pedig őket is megpróbálom tanítani.

– *Tanítani* – hangsúlyozta ki a szót Lauren, mintha bátyja nem lenne tisztában a szó jelentésével. – Arra gondolsz, amikor edukációs célzattal alsónadrágig fosztottad Rogert, csak hogy falazzon neked a nénikénk előtt? Vagy azt érted tanítás alatt, amikor hosszú levelezésbe kezdtél Joe bácsikánkkal, csak hogy pénzhez juss, mert a nénikénk megvonta tőled a havi apanázszt?

– Tényleg, ilyen is volt! – nevetett Lucas – De az öreg becsületére vall, hogy miután vesztett, megadta.

– Igen, három hónappal később, vushani rezekben, amit ez az ország azóta sem tud váltani, mert még mindig nem tudjuk hol van Vushan!

– Valószínűleg már nyoma sincs – vont a vállát Lucas. – Az elmúlt öt évben vagy gazdaságilag összeomlott, vagy egy belső forradalom szedte darabokra.

– Igen, ahol megfordul, ott minden felfordul – ingatta fejét Lauren. – Ez a képessége családi vonás.

Lucas szája szegletében szomorú mosoly játszott, mielőtt ismét megszólalt volna.

– Valamit legalább biztosan örököltünk.

A szobára telepedett pillanatnyi csendben még egy utolsót pattant a fahasáb, mielőtt elhamvadt maradványa kettétört volna. Lauren egy hosszú pillanatig megszorította a karját, száját tagadóan összepréselte, de amilyen gyorsan felhorgadtak benne az érzelmek, olyan hamar nyerte vissza szilárd nyugalmát.

– Rendben – igazította meg a szemüvegét, leginkább önmaga megnyugtatósára. – Figyelembe véve a helyzetet, ha ma este veszítesz is, belehalni nem fogsz. Ellenben elvesztetted a klubtagságot, a velejáró kiváltságokat, az ott megszerzett kapcsolataink jórészét és az ott megőrzött vagyonunkat, ami a társadalmi ranglétra legaljára számúzi a családjunkat.

– Mintha azt mondtad volna, hogy nem fogok belehalni.

– Fizikailag életben maradsz. Amíg a nénikénk rá nem jön mit műveltél.

A rideg válasza Lucas lemondóan felsóhajtott és újabb sétába kezdett. Ezt látva Lauren megdörzsölte a homlokát és taktikát váltott.

– Van legalább valami tervfoszlányod?

– Persze! Megnyerem a partit, nem rúgnak ki, lemosom magamról a szégyent és a Fergussonnal ápolt kapcsolatomban se szenved csorbát.

– Ez egy álom.

– Azt kérdezted mi a tervem.

– Kezdjük akkor az elején – Lauren összekulcsolta maga előtt az ujjait. Úgy ült az asztalnál, akár egy tanár. – Mit tudunk a Sir játéktípusáról?

– Elhiszed, ha azt mondom egész múltéjjel ezen gondolkodtam?

– Nehezen, mert amikor felmentem a szobámba, az ágyamban aludtál.

– Egyszerűen hektikus! – bökött az asztalra Lucas, mintha az ansho doboz darabjai szétszórott kártyalapok lennének. Lauren megjegyzésére láthatóan levegővételt sem pazarolt. – A legváratlanabb pillanatban emeli a téteket, sokat veszít, hogy aztán a következő körben mindent bedobva újra nyerjen. Aztán ismét veszít, majd nyer egy kisebb összeget és ez a valenzi játékmekánikájával keverve egyszerűen kaotikus, mintha azt se tudná mit csinál! Többször is végiggondoltam, de Fergusson még a Saffronban is az egyik legnehezebb ellenfélként jegyezték fel.

– Elmentél a Saffronba?

– Miután tegnap folyamatosan veszítettem Redsmith ellen, úgy éreztem valahol nyernem kell, de a dicsőségtábla nem segített a hangulatomon. Utána jöttem haza. Korábban, mint terveztem.

– És bánatodban nem ismerted meg a saját szobádat.

– A tiéd közelebb van a lépcsőhöz – vont vállat Lucas.

Lauren ezt már nem volt hajlandó kommentálni. Inkább merengve nézte a kiterített alkatrészeket; szeme egyik darabról a másikra ugrott, mintha egy képzeletbeli sakktáblán próbálná elhelyezni az eddig végigvett lehetőségeiket. Ám bárhogya gondolkodott a helyzetük

továbbra is kilátástalannak tűnt, és ha még Lucas sem képes bevetni magát, az esély, hogy megint utcára kerülnek a nénikék szeszélyein múlt.

A társalgó ajtaján ekkor három koppanás hallatszott. Az invitálásra egy szikár, kora harmincas férfi lépett be, akin kifogástalanul állt a személyi inasok sötétszürke és fehér öltözeke. Őszülő, vörös haját viasszal fésülte hátra, de az egész napos munkától már néhány tincs rakoncátlanul előrehullott, alig takarva az állkapcsa és nyaka környékén vöröslő, vékony sebhelyeket. Kedves arcából fáradt boldogsággal csillogott az ezüstszürke szempár, ahogy gyorsan végignézett az úrfikon.

– Mr. Garrett Redsmith jött látogatóba.

Lauren jelentőségteljesen pillantott Lucas-ra, aki erre kelletlen fintort vágott.

– Mondjam meg neki, hogy...? – kezdte az inas, de Lauren fejcsóválása megakasztotta.

– Készítsen egy teát, Roger, az úr vélhetőleg sokáig lesz nálunk.

– Nem vagyok benne biztos, uram – lépett beljebb az inas, bizalmasan lehalkítva a hangját. – Kétrészes öltönyt visel, a derekánál széles selyemövével, fényesre lakkozott, gombos cipővel és a selyemsálát lezseren a kabátja hajtókája alatt viseli. Ez az ideai színházi divat.

– Frissen borotvált és erős az arcszesze? – halkította le a hangját Lucas is, mire Roger bólintott. – Ez bizony úgy hangzik, mint aki az operába készül.

A kijelentésre Lauren először megdermedt, majd elsápadt és lassan, szégyenteljesen a kezébe temette az arcát. Visszafogott bosszankodással mordult fel.

– Ma van a *Fantom Örökös* debütáló estje, Lady Gemys szereplésével. Hogy felejtettem el?

– Az az a nő, aki botrányt csapott a szereposztásnál? – gondolkodott Lucas suttogva, és Rogerre nézett a helyes válaszáért.

– Igen – felelt helyette Lauren. – A ma este ezért kulcsfontosságú, mert most válik el, hogy a hölgy a darabbal együtt megbukik, vagy hatalmas sikere lesz. Az Operakör már készül az újabb botrányra.

– Mintha éreznék vele némi rokonságot – jegyezte meg cinikusan Lucas.

– Nem is ő a lényeg, hanem a színpadkép! Vita volt akörül is, hogy Mr. Lawrence, vagy Ms. Horne rendezze.

– Miss? – Lucas értetlenül vonta össze a szemöldökét. – Mióta rendez színpadképet egy hajadon?

– Épp ez az! – kapta fel a fejét Lauren, hangja továbbra is suttogott. – Annyira el voltam foglalva a párbajoddal, hogy eddig bele sem gondoltam miféle szenzációról fogok lemaradni!

- Kapsz helyette egy másikat – morgott vissza Lucas, némi sértettséggel.
- Bocsánat, hogy félbeszakítom önöket, de bevezessem az urat, vagy ne? – lépett beljebb még egy lépéssel Roger, hogy a suttogása eljusson az ikrek fülébe.
- Vezesse be és készítsen egy teát, biztos, ami biztos – mutatott kettejükre Lucas, mire Roger enyhén megdöntötte a hátat, majd hangtalanul távozott. – Egyébként miért suttogunk, amikor Redsmith ember? Az előtérből úgysem hall el idáig.

Lauren egy rövid ideig zavartan nézett bátyjára, aztán némán vállat vont.

Mr. Redsmith katonás főhajtással lépett a szalonba. Szokatlanul elegáns öltözéke szinte el is feledtette az ikrekkel, hogy ismerősük azon hivatalnokok közé tartozott, akik közül csak néhányan engedhették meg maguknak a Grand Opera törzstagságát. A máskor többnyire fésületlen bajusz most elegánsan pöndörödött az orra alatt, sötétszőke, ősz szálakkal tarkított haját a jelenlegi divat szerint vágatta rövidre. A legtöbbször leterheltnék tűnő férfi most egészen úgy festett, mint egy divatos és kipihent úriember.

– Uraim! Köszönöm, hogy fogadtak! – A mohazöld szempár körül elmélyültek a szarkalábak, ahogy az ikrekre mosolygott.

– Mr. Redsmith! – lépett elé Lucas és kézfogásuk közben látványos, elismerő pillantásokkal mérte végig korábbi tanárát. – Önben csak úgy lobog a lelkesedés! Netán egy hölgyel van találkozója vagy ennyire várja az esti előadást?

– Az öltözékem jelenleg az előadásnak szól, de az este folyamán még bármi megtörténhet – Mr. Redsmith kendőzetlen válaszát elégedettség járta át. – Habár azt meg kell valljam, mélységesen sajnálom, hogy emberi mivoltom miatt az ön mérkőzésére nem válhattam jegyet.

– Biztosan jó ötletnek tartaná? A bátyám ritkán minősül jó diáknak – Lauren ekkor végzett a szétszedett ansho doboz összezsomagolásával. Sok kicsi zsákocska került egy nagyobb, fekete bársonyba, mintha a ma este sok kicsi kételyeit a kötelesség fekete zsákjába rejtette volna.

– Ó, ettől nem félek. Lucas kiváló tanítvány volt és olykor nagyon jó mester is. Sok mindent tanulhattam tőle – somolygott Redsmith, nem is sejtve ez a kijelentése miféle aggodalmakat indított el az ifjú nemesben.

Lauren lopva pillantott a bátyjára és leplezetlen gyanakvással mérte végig, mire Lucas először kérdőn felvonta a szemöldökét, majd megértve Lauren kimondatlan szavait, némán, felháborodva forgatta a szemét és visszafogottan kirázta a hideg.

– Ezt örömmel hallom – szólalt meg végül Lauren úgy, hogy szavait mindkét fél a magáénak vélje. Úgy érezte, ha még azzal is számolnia kellene, hogy Redsmith-ből egy

“második etikett tanár” formálódott Lucas hízelgéseinek hatására, belefullad a botrányok halmazába.

– Ha már ilyen nyíltan felfedte előttem, hogy a legközelebbi játékunkra új trükkökön gondolkodhatok – vette át a szót Lucas, – elárulná a látogatása célját is? Nem vennénk a lelkünkre, ha miattunk lemaradna az előadásról. Úgy hallottam ez egy fontos debütálás lesz.

– Valóban az – kuncogott Redsmith, majd figyelmét Laurenre fordította. – Az egész Operakör nevében mondhatom, hogy sajnáljuk amiért önnek, mint a színpadképek abszolút kritikusának, ki kell hagynia ezt az alkalmat. Igazán kíváncsiak lettünk volna a meglátásaira.

– Megtisztel – hajtotta le a fejét Lauren, részben köszönetét, részben szégyenkezését fejezve ki. – Jómagam is nehezen döntöttem, de sajnos ez a párbaj most minden tekintetben elsőbbséget élvez. Gondolom ezt a társaság is megérti.

– Természetesen. A helyzetre való tekintettel a társaságunk másik kritikusát, Mrs. Ilona Shermert kértük fel, hogy szóljon pár szót az újságnak. Remélem nincs ellenvetése.

Roger ekkor puha léptekkel hozta be a teákat és azt az egy üveg konyakot, amit kifejezetten az emberi látogatóknak tartogattak. Amint az asztalra helyezte ezeket, egy néma meghajlást követően távozott.

Időzítésének köszönhetően Laurennek volt lehetősége úrrá lenni a belsőjét marcangoló haragon, amiért az év legnagyobb szenzációját egy kotnyeles, virágbeszédű nő kapta, és bármiben lefogadta, hogy nem a szakmai tudása miatt. Vett egy mély levegőt, megigazította a szemüvegét és kényszerítette magát, hogy a jelenre fókuszáljon. El kellett fogadnia a helyzetet, amin már nem tud változtatni.

Miközben Lucas hellyel kínálta a vendégüket, Lauren fegyelmezett vonással töltött a konyakból és az illemnek megfelelően kínálta meg vele Mr. Redsmith-et.

– Nos, mindezek után valóban ideje a tárgyra térnem – vette el Mr. Redsmith a felkínált italt. – Mint azt tegnap este említettem önnek, Lucas, attól félek a gyakorlásunk nem lesz elég a Sirrel szemben. Ugyanakkor azt sem engedhetem, hogy a hiányosságaim miatt bukja el ezt a mérkőzést.

Lauren várakozóan kortyolt a teájából, míg Lucas kíváncsian figyelte, mint nyúl Mr. Redsmith a mellénye belső zsebébe.

Az ikrek orrát gyengéd zsályaillat csapta meg, ahogy felszínre került a kis méretű, barna boríték. Lucas tarkóján felállt a szőr és kényszerrel tartotta magát, hogy ne rohanjon ki azonnal a szobából. Lauren vele szemben lerakta a csészéjét és rosszállóan húzta össze a szemöldökét.

– Ezt a kis csomagot egy talizmonger ismerősöm állította össze, állítólag fáradtságos munkával. Azt mondta a zsályatalizmán elűzi a balszerencsét és segíti a szerencsejátékosokat.

Lucas óvatosan átvette a borítékot, de csak alig egy pillantást vetett a belsejébe, mielőtt visszazárta és tőle szokatlan komolysággal csúsztatta át az öccsének.

– Köszönjük a nagylelkűségét, Mr. Redsmith – fordult a férfi felé, lerázva magáról a korábbi pillanat feszültségét. – Reméljük valóban olyan szerencsét hoz, amelyet ígér.

A kijelentéssel egyidőben Lauren kezdeti feszélyezettsége hamar semmivé foszlott. A borítékban egy zsályalevelekkel tűzdelt, durván rúnázott, tenyérszerű faérme pihent. A kontár munka láttán lassan visszazárta a borítékot és ezzel együtt láthatatlanul engedte ki az eddig visszatartott levegőjét.

– Úgy látom már találkoztak hasonló tárggyal, hacsak nem önök is rendelkeznek eggyel – hümmögött Mr. Redsmith, némi csalódottsággal vizsgálva az ikrek reakcióit.

Lucas arcára mosolyt csalt a férfi kitartása, burkolt kíváncsisága, vagy még inkább a büszkesége, amiért cserben hagyta az emberismerete.

– Kérem, ne vegye sértésnek. A Vadászhold az oka. Ilyenkor érzékenyebb a szaglásunk és a zsálya aromája ezeken a napokon kifejezetten... zavaró – felelte Lucas, de ő maga is érezte, hogy Mr. Redsmith valószínűleg nem fogja beérni ezzel a válasszal.

– Szellemvérűként természetesen minket sem hagynak hidegen a talizmánok – kezdett magyarázatba Lauren, magához ragadva Mr. Redsmith felvilágosításának jogát –, és a hozzájuk alkalmazott növények Vadászhold idején valóban erősebbek, mint máskor. Épp ezért vagyunk rájuk érzékenyebbek. Én is arra tudom kérni, hogy a hirtelen reakciónkat ne vegye sértésnek, természetesen hálásak vagyunk, amiért ezt elhozta nekünk.

Lucas helyeslően bólintott. Nem akartak kitérni arra, hogy előlük is csak Mr. Redsmith erős arcszesze és kölnije rejtette el a zsálya illatot, ahogy arról is mélyen hallgattak, hogy azonnal kitiltanák őket a Kísértetházból, ha egy ilyen tárggyal átlépnék a küszöböt.

Mr. Redsmith gondolkodva simított végig borotvált állán, majd nagyot sóhajtott.

– Meg kell valljam még mindig homályban tapogatózom, ha a szellemvérűek szokásairól van szó. Azzal tisztában vagyok, hogy az őszi és a tavasz beköszöntével hajlamosabbak az ösztönösségre, de hogy a szaglásuk is megváltozzon... holott, most, hogy említik, van benne logika. A telihold az emberekre is különféle módon van hatással.

– Ez a kijelentés ránk is igaz – értett egyet Lauren, kezét továbbra is a talizmánt rejtő borítékra tartva, mintha attól félne, hogy hirtelen elszökik. – A Sir ezért is adta meg a ma esti időpontot, hogy tiszta játszmában mérkőzhessen meg a bátyámmal. A Vadászhold érzékenysége hatással van az érzékeinkre és az átalakulásunkra is. Az önmagunkra gyakorolt

kontroll a mai napon mindennél fontosabb. Aki ma este enged az átalakulásnak, az még másnap is az állati formájában maradhat.

Mr. Redsmith gondterhelt ráncai elmélyültek, ahogy lemondóan egy újabb pohár ital után nyúlt.

– Ez sok mindent megmagyaráz. Remélem ennek tudatában az estét a klubban fogják tölteni és nem szegik meg a kilenc óra utáni, kijárási tilalmat.

– Hacsak nem nyerek, aligha lesz okunk máshol tölteni az éjszakát – kuncogott Lucas. – De, ahogy eddig is, igyekszünk életben maradni.

Bátyja könnyed szavaira Lauren rászorított a teáscsésze fülére, mielőtt még egyet kortyolt volna. Mindketten tudták, hogy a klubház nem fogja őket megvédeni, ha Lucas elveszíti a párbajt. Azt is el tudták képzelni, hogy az utcán, vagy még inkább a klubház mögötti Sírkertben végzik.

– Úgy vélem a túlélés a legkevesebb egy kártyapárbaj után – mosolygott Redsmith, nem észlelve a fivérek néma pillantásait. – Ugyanakkor, ha már így szóba került, mielőtt távozom, szeretnék egy utolsót játszani önnel, Lucas.

– Lenne annak bármi értelme? – nyerte vissza mosolyát az érintett. – A Sir játéktílusát egyikünk se tudta korábban lemásolni.

– Kettőnk közül csak ön játszott a Sirrel, de ahogy a legelső alkalommal, most is arra kérem, hogy emlékezzen vissza mindenre.

Lucas értetlenül nézett először a férfira, majd az öccsére.

– Biztosan van erre ideje? – szegezte neki a kérdést Lauren. – Az előadás alig egy óra múlva kezdődik.

– Biztosan – bólintott határozottan Mr. Redsmith. – Megengedi, hogy helyet cseréljünk?

Lauren kérdés nélkül felállt és átengedte a helyét. Redsmith úgy ült Lucas-szal szemben, mintha nem is egy ház társalgójában, hanem egyenesen egy kártyaszalonban lennének. A hátrahagyott borítékot, akár a tétként használt zsetonokat, az asztal közepére csúsztatta.

– Ezt a játék idejére itt hagyom, nehezítésképpen. A liciteket és a kockajátékot most természetesen átugorjuk.

Mr. Redsmith másik mellényzsebéből ezúttal egy pakli kártya került elő. Vékony, több helyen megtört, talán még lapok is hiányoztak belőle. Az ikrek nem értették a férfi miért hord magánál ilyesmit, de egyelőre jobbnak látták, ha nem is kérdeznek rá.

– Eljátszaná nekünk az osztó szerepét? – kérte Laurent teljes természetességgel, láthatóan nem zavartatva magát a kártyapaklija miatt.

Lauren komolyan vette a feladatot; némán elfoglalta az asztalfő és a lapok rövid ideig szinte táncoltak az ujjai között. Súrlódásuk megszokott ütemére Redsmith elismerően hűmmentett.

– Lépünk ki az ajtón! – adta ki az utasítást a hivatalnok.

Lauren három-három lapot osztott le a játékosoknak; kettőt színnel lefelé, egyet felfelé. Ezek voltak az úgynevezett nyitó, vagy másnéven ajtólapok.

Lucas megnézte a lefordított lapjait. Az arca nem árulkodott különösebb változásról, csak a lábát rakta keresztbe, mint aki teljes nyugalommal várja a következő lépést. A felfordított lapja láthatóan kisebb volt, mint Redsmith-é, vagyis Lucas-nak kellett volna beraknia az első tétet egy normál játszma keretein belül.

– Még mindig nem látom mire jó ez.

– Mire lenne jó bármelyik játék is, ha nem arra, hogy jobban megismerjük azt, akivel játszunk? – Redsmith végigmutatott az eddig leterített lapokon. – Legutóbb, mikor játszottak, mit mondott ekkor a Sir?

– Megkérdezte tudtam-e, hogy Valenz egy létező város volt, a tenger másik oldalán és, hogy ez a kártyajáték a hajósokkal együtt jött be hozzánk. Azt feleltem, hogy tudtam róla, mert Valenz elég híres kereskedőváros volt, amíg a Kilencnapos Háborúba be nem csatlakozott. Utána a játék addig finomodott, amíg ki nem alakult a mostani formája.

– És ezután a Sir megdicsérte az ismereteiért.

– Mint egy gyereket – tette hozzá Lucas. Hangja megremegett a lassan felhorgadó sértettségtől.

– És ezután?

– A tétek emelése és a passzolások között beszélgettünk. Röviden közölte, hogy a valenzi hétlapos pont olyan, mint egy átlagos nap; kilépünk az ajtón és mutatunk egy arcot a világ felé, amit mindenki lát. Azonban van két titkunk, amit senkinek nem árulhatunk el. Magunk mögött hagyunk négy, öt, hat utcát és mindezt miért? – Redsmith eközben intett, hogy jöhet a negyedik, ötödik, hatodik lap, színnel fölfelé. – Hogy a puszta szerencsének köszönhetően kikössünk egy olyan helyen, amihez sosem voltunk sem elég felkészültek, sem elég gazdagok. Amihez sose voltunk *elég jók*.

Az utolsó szavaknál Lucas arca vicsorba rándult, de kezét gyorsan a szája elé emelve dőlt a széktámlának. Egész teste remegett az elfojtott dühtől. Lehunyt szemmel vett egy mély levegőt, de a zsályaillat kaparta a torkát.

– És aztán?

– Nyerőszériám volt, amíg le nem jött a hetedik lap. – felelte Lucas rekedten. – Utána pofátlanul sajnálkozott a vereségemen.

Lauren kidobta a hetedik lapot színnel lefelé, ahogy a valódi játékban is tették.

– Jó – hümmögött Redsmith. – Most csak a szeme színe változott meg, de ezen kívül emberinek tűnik. Nem tudom ez mennyiben befolyásolja a nyerési esélyeit. Ugyanakkor jól látszik, hogy minél többször játsza le magában a provokációt annál kevesbé fog rá reagálni. A jelen helyzetben továbbra is talán ez lehet az egyetlen megoldás a győzelemhez.

– Vagyis próbáljak meg úgy játszani ahogy ő, és sértsem vérig?

– Dehogy! – kuncogott Mr. Redsmith. – Nagyobb sértés, ha a játszma végéig úriember marad és nem ül fel a Sir sértéseinek.

– Szóval, ne gondoljak semmire? – Lucas őszinte kérdésén Lauren gúnyosan elmosolyodott.

– Inkább gondoljon valamire. Valamire, amire fókuszálhat és szabályozhatja az érzéseit. Sajnos ennél többet nem tudok segíteni.

– Így is köszönjük a ránk áldozott idejét, Mr. Redsmith – szedte össze a lapokat Lauren, hogy azokat összerendezve a távozni készülő férfi kezébe adja.

– Úgy hiszem, ez a legkevesebb egy tanítványommal szemben. Ha a ma este különösebb fennakadás nélkül lezajlik, számíthatok önökre holnap a McArty étteremben egy kései ebédre?

– Mindenképp megüzenjük az érkezésünket – felelte Lauren. – A madarat a hivatali címre küldjük?

– Igen, az lesz a legegyszerűbb.

Redsmith ezután hamar összekészült, és zárszónak még legurított egy pohárka likőrt, mielőtt megköszönte a látogatást és sok szerencsét kívánt a párbajhoz. Még akkor is nyugodt maradt, amikor ránézett a sűrgetően kattogó zsebórájára és kilépett az ajtón.

Miután a szalon ismét csak az övék volt, Lucas egy hajtásra lehúzta a teáját és visszadobta magát a fotelbe egy mély, lemondó sóhaj kíséretében.

– Azon kívül, hogy legszívesebben megütnék valakit, nem jutottunk előrébb.

– Gondolj arra, hogy az utolsó percekben is próbált segíteni – ült le vele szemben Lauren, idegesen piszkálva az asztalon maradt borítékot. – Ez egy embertől nagy szó.

– Majd a Sírkertben bujkálva hálát adok neki – morogta Lucas.

– Annyiban viszont igaza volt, hogy ha a Sir ellened használt játéktípusa a provokáción alapul, akkor azzal törheted meg a lendületét, hogy nem engedsz neki.

– Ne tegyél úgy, mintha téged hidegen hagyott volna a burkolt sértése.

- De kettőnk közül most te fogsz párbajozni.
- Te meg ott fogsz állni Fergusson mögött és jelzed, ha csal.
- Ahogy Mr. Callighan is ott lesz mögötted, hogy rajtakapjon. Lehet, hogy nem olyan ügyes játékos, de jobb, ha nem becsülöd alá. Úgy tudom többször is felkérték már párbajsegédnek.

A kijelentésre Lucas makacs némaságba fordult, míg öccse merengően igazította meg a szemüvegét, és egy mély sóhajjal később az asztalra borította a boríték tartalmát. A faérme tompán koppant a lakkozott fán és a zsályailat idegenül hatolt a szoba megszokott légkörébe. Lauren a csipeszéért nyúlt, hogy szakértő ügyességgel húzza ki az érmébe tűzdelt leveleket.

Az óra ketyegése késként szabdalta a szobában megült csendet, a tűz már rég hamvába holt és maga alá temette az újra és újra megismétlődő gondolatokat. Mikor már a csend sem volt más, mint egy ragadóssá vált massa, Lucas nem bírta tovább. Felállt és pár lépés után feltépte a szalon ajtaját, aminek túloldalán Roger nyugodt alakja magasodott fölé.

- Óh, bocsánat! Akkora volt a csönd, hogy azt hittem átvonultak egy másik szobába.
- Ne korlátozzon Roger, úgy döntöttünk itt akarunk beleolvadni a szőnyegbe, az meg zajban nem megy! – válaszolt Lucas epésen, mire az inas megértően bólintott.
- Kitűnő választás, bár ha szabad megjegyeznem, az emeleti szőnyeg sokkal melankolikusabb mintával rendelkezik, ott lehet nagyobb sikerrel járnának.
- Úgy véli itt nem elég melankolikus a hangulat? – Lauren megjátszott komolysággal vont a kérdőre az inast, mielőtt kezéből hanyagul kiejtette a talizmánt, akár egy rossz csavart. Már minden rávésett rúnát összekarcolt, ezzel megsemmisítve azt a minimális varázst is, amit beleültettek.
- Állítólag a megszokottól való eltérés fejleszti az elmét és új megvilágításba helyezi a gondolatokat. Mindössze bátorkodtam felvetni az ötletet – szedte össze a csészéket Roger, a legkisebb érdeklődést sem tanúsítva az új tárgy iránt. Ugyanolyan könnyel rakta a tálcára, akárcsak a borítékot és a likőrös üveget.
- Mégis miféle röplapokat olvas, amikor nem vagyunk itthon? – Lauren fáradtan nyúlt az orrnagyergéhez, de mielőtt megdörzsölte volna megállt és az ujjaira nézett. Még mindig érezte rajtuk a zsályát.
- Az imént a mai újságban leköszölt vers egy mondatát idéztem fel. Bár inkább tördelt esszének mondanám.
- Óh, emlékszem már! – mosolyodott el Lauren – Ez Mr. Sigan verse. A Kísértetház Költője ezúttal nem a rímekre, hanem a szótagszámokra építkezett. Kíváncsi leszek a holnapi kritikájára.

Lucas mindeközben fintorogva vonult a szoba közepére és megadóan elfeküdt a szőnyegen.

Hagyta, hogy a virágmintás bolyhok megtartsák a hátát, és a Roger által résnyire nyitott ablakon beszökő, őszi hideg végigsimítson rajta. Feje alatt összekulcsolt kezekkel vette sorra a mennyezeti stukkók kacskaringós formáit és a széleken futó díszlécet. A szobában ragadt zsályát lassan elmosta az utcáról beáramló sült gesztenye illata, a sosem volt varázs pedig beleveszett a kandallóból felszálló füstbe és a szőnyeg kacskaringós mintáiba. Lassan háttérbe szorult Lauren és Roger beszélgetése a szokatlan versekről, elhalt az óra kockaszerű ketyegése, majd ezek az ingerek az elméje egy eltompult zugában hirtelen összekapcsolódtak a korábban hallott kocsis kiáltásával: *“Pocsék játékos vagy, Jack Borrow, ne bízz a szerencsédben!”*

Az ötlet rugóként húzta fel a szőnyegről.

Lauren és Roger egyszerre fordultak felé, ám mielőtt bármit mondhattak volna, Lucas már fel is pattant, hogy az asztal szélén eddig díszként megbújt, öreg ansho dobozt Lauren orra elé húzza.

– Ez az opció kimaradt! – vigyorgott elégedetten Lucas.

– Mert nem vihetsz talizmánt a klubházba, még az ansho dobozban sem! – hangsúlyozta Lauren. – Ha megérik...

– De nem fogják – vágott a szavába Lucas határozottan. – Te is tudod ez mire jó!

– Pontosan ezért nem akarom magammal vinni! Igaz, hogy szabályozhatom a belerakott talizmánok erejét, de attól még megérezhetik. Ráadásul, ha megtudják, hogy egy működő erekllye van nálunk...

– Akkor szabályozd úgy, hogy ne vegyék észre, se a talizmánt, se a dobozt. Nem kell látniuk a cselt, elég ha ránk hatással van. Ezt meg tudjuk oldani, nem igaz?

Lauren nem felelt. Szemüvege mögül olyan makacsul nézett a bátyjára, amennyire csak tudott, ugyanakkor a lehetőség, hogy hosszú idő után egy *valódi* talizmánt készítsenek, ráadásul olyat, ami valóban a segítségükre lehet, túl csábítónak tűnt.

– Még sosem csináltunk ilyet – szavai ridegen csengtek a belső bizonytalanság ellenére. – Nem biztos, hogy lesz már rá időnk.

– Csináljuk úgy, hogy legyen. Ez az egyetlen esélyünk – engedte el a dobozt Lucas, majd a várakozó inas felé fordult. – Az ötlete az új nézőpontról működött, ezért továbbra is megtartom. Bár nem ártana átmosni ezt a szőnyeget.

– Mindenképp, uram – mosolygott Roger, azzal a tálcával együtt kilépett a szobából, maga mögött halkán behúzva a társalgó ajtaját.